

Νικόλας Κονταξής: Η γλώσσα των χρωμάτων

Ο Ελληνοαμερικανός εικαστικός, τον οποίο το «Forbes» συμπεριέλαβε φέτος στη λίστα «30 Under 30», είναι ένα από τα ανερχόμενα ονόματα στους κύκλους της τέχνης

Συνέντευξη στον Κώστα Μπουρούση

Είναι ζωγράφος, μόλις 27 ετών και ζει στο Παλμ Σπρινγκς της Καλιφόρνιας. Είναι το δίχως άλλο ανερχόμενος, ταλαντούχος και περιζήτητος. Το καταλαβαίνει κανείς αν αθροίσει τις αντιστρόφως ανάλογες με την ηλικία του εκθέσεις που έχει ήδη πραγματοποιήσει σε Ευρώπη και Αμερική, τις εμπορικές συνεργασίες του με το περιλάλητο Coachella Festival και την Adidas, τις διθυραμβικές κριτικές που λαμβάνουν οι δημιουργίες του, αλλά και τη celebrity βούλα που έχει

αποκτήσει: έργα του, τα οποία αισθητικά ισορροπούν μεταξύ αφάιρεσης και εξπρεσιονισμού, κοσμούν τις συλλογές σύγχρονης τέχνης του Ρότζερ Φέντερερ και της Αντέλ. Οι πίνακές του είναι επιβλητικοί, υπερμεγέθεις και εκτυφλωτικά πολύχρωμοι. Ή, όπως το έθεσε καλύτερα το αμερικανικό περιοδικό «Forbes», που συμπεριέλαβε για το 2023 τον νεαρό εικαστικό στην περίφημη λίστα του «30 Under 30», είναι η μη λεκτική γλώσσα που ο ίδιος επινόησε για να επικοινωνεί με τον κόσμο.

Επιβλητικοί, υπερμεγέθεις και εκτυφλωτικά πολύχρωμοι, οι πίνακές του λαμβάνουν διθυραμβικές κριτικές. «Όσο περισσότερο προσπαθεί να επικοινωνήσει λεκτικά, τόσο πιο emphaticοί γίνονται οι πίνακές του», εξηγεί η μητέρα του και φροντίστριά του Χρυσάνθη Κονταξή

Σε ηλικία 14 μηνών ο Νικόλας Κονταξής, γιος Ελληνοαμερικανών που ζουν στην Καλιφόρνια, διαγνώστηκε με μη εγχειρήσιμο όγκο στον εγκέφαλο. Από τότε έως σήμερα αντιμετωπίζει επιληπτικές κρίσεις που μετριοούνται σε χιλιάδες, υποφέρει -σωματικά, αλλά και κοινωνικά-, μαθαίνει κάθε ημέρα του να είναι μία ακόμα μάχη σε έναν πόλεμο χωρίς ορατή ημερομηνία συνθηκολόγησης. «Το να αντιμετωπίζει επιληπτικές κρίσεις καθημερινά είναι τρόπος ζωής για τον ίδιο. Είναι ο σταυρός που έχει να σηκώσει», λέει η μητέρα και φροντίστριά του Χρυσάνθη, η οποία αναλαμβάνει τις συστάσεις με τον γιο της. Ο Νικόλας, λόγω της νευροδιαφορετικότητάς του, μιλά ελάχιστα. Αλλά εδώ που τα λέμε, οι πίνακές του αφηγούνται και επικοινωνούν πολύ περισσότερα απ' όσα θα μπορούσαν να χωρέσουν ή να περιγραφούν σε λέξεις. «Δεν είχαμε φανταστεί ποτέ ότι αυτή η δυσκολία του θα άνοιγε έναν δρόμο προς την ομορφιά αποκαλύπτοντας έναν πολύχρωμο νέο κόσμο έκφρασης και σκοπού. Οσο περισσότερο προσπαθεί να επικοινωνήσει λεκτικά, τόσο πιο emphaticοί γίνονται οι πίνακές του», εξηγεί η μητέρα του.

Η ίδια λέει πως είναι Ελληνοαμερικανίδα δεύτερης γενιάς και ο σύζυγός της, Ευθύμης, πρώτης. «Οι ρίζες μας είναι από το Δερβένι του Αχλαδόκαμπου και το Λουτράκι. Οι γονείς μας μετανάστευσαν στο Πόρτλαντ του Ορεγκον και στο Βανκούβερ του Καναδά αντίστοιχα. Ο Νικόλας γεννήθηκε στην Αριζόνα και μεγάλωσε στο Ράντσο Μιράζ της Καλιφόρνιας. Η οικογένειά μας είναι πιστή στην ορθόδοξη πίστη και τις παραδόσεις των προγόνων μας. Τα δύο αδέρφια του Νικόλα είναι ιεροψάλτες στην τοπική εκκλησία». Δηλώνει ακόμη ευγνώμων που έχει την ευκαιρία να βλέπει τον 27χρονο γιο της όχι απλώς να διαπρέπει, αλλά και να βρίσκει τη θέση του σε μια κοινωνία που -ας μην κρυβόμαστε- δεν καταπίνει, δεν χωνεύει και δεν μεταβολίζει εύκολα οποιουδήποτε είδους διαφορετικότητα. «Έχω δει πόσο εναντίον του ήταν τα προγνωστικά ήδη απ' όταν ήταν μωρό. Έχω όμως την τύχη να βλέπω και πώς κατάφερε να επιβιώσει, να αναγεννιέται κάθε φορά από τις στάχτες του και να αντεπιτίθεται στις εις βάρος του πιθανότητες πινελιά την πινελιά στον καμβά. Ευχαριστώ καθημερινά τον Θεό που επιτρέπει σε όλη αυτή την ομορφιά να αναδυθεί μέσα από έναν μεγάλο πνευματικό και σωματικό πόνο».

Ο 27χρονος Νικόλας Κονταξής έχει ήδη πραγματοποιήσει εκθέσεις σε Ευρώπη και Αμερική, ενώ έχει συνάψει εμπορικές συνεργασίες με το Coachella Festival και την Adidas. Έργα του κοσμούν τις συλλογές σύγχρονης τέχνης του Ρότζερ Φέντερερ και της Αντέλ

Καθοριστική για την πρόγνωση της υγείας και την εξέλιξή του ήταν η απόφαση της οικογένειας να τον εντάξει στο σχολικό και κατόπιν στο κοινωνικό περιβάλλον. Οι γονείς του δεν σκέφτηκαν ποτέ ως εναλλακτική λύση τον εγκλεισμό του σε κάποιο ίδρυμα. Εκείνοι ήταν που ενθάρρυναν και ενδυνάμωναν τις διαφαινόμενες κλίσεις του, τον παρότρυναν να καλλιεργήσει τα πλεονεκτήματά του, κι ας έμοιαζαν αστεία ή μηδαμινά εμπρός στο φαινομενικά αξεπέραστο μειονέκτημά του. Τι λάτρευε ο ίδιος από παιδί; Τα χρώματα και το άγγιγμα του γύρω, απτού κόσμου του. «Τα χέρια του είχαν πάντα κάτι ξεχωριστό», λέει η μητέρα του. «Ήταν πάντα τα πρώτα μέλη του σώματός του που επανέρχονταν έπειτα από κάθε κρίση. Πάντα ήθελε να αγγίζει για να νιώθει τα πράγματα πιέζοντας και τραβώντας τα. Και πάντα γοητευόταν από τα χρώματα, σαν να τον ξυπνούσαν από την κατάσταση όπου βρισκόταν.

Θυμάμαι ότι οι πρώτες του ζωγραφιές ήταν απλώς αφηρημένες γραμμές και τελείες, διαφορετικού μεγέθους και αποχρώσεων, αυτές που διατρέχουν μέχρι και σήμερα τα έργα του».

